

A D. CARLES
DE BORBÓN

LA BANDERA REGIONAL

AL SR. DUCH DE MADRIT

SENYOR:

La nostra ploma es massa misera, avuy, pera dirvos tot lo que voldriem. Nostra llengua—deyem un dia—es aspra com el tro, viva com el llamp, cantalluda com els cims de nostres montanyes. Es en la lluyta maledicció santa; al costat de la camilla es caritat, es amor en el descans, alegría en el quartel, tot foch en la victoria... Pero, avuy, Senyor, voldriem que fos tot poesia devant del Capdill, á qui rendim nostre sincer y lleal homenatge.

Al saludarvos com á Quefe de nostra estimada Comunió, llegiu en nostres cors lo que voldriem dirvos y no podém; escoltéu el llenguatge misteriós que parlen nostres ánimes tot renovant á vostres R... P... el jurament de fidelitat á la Causa de la Tradició, de quina sou Vos el més august y entussiasta Guardiá.

Que Deu vos guardi molts anys.

LA REDACCIÓ.

Un rey com deu ser

Som altre cop á Sant Carles, la festa del nostre monarca august. Els carlins s'ompliran de joia, els diaris nostres vestiran de gala, s'alsarà L'Hostia santa en cent altars pera solemnizar la diada, se reuniran vells y joves en íntima reunió, aquí bellent per la salut del rey, allá fent vetllades pera cantar al Programa y al Abanderat.

Nosaltres volem també voltar les campanes á honra y gloria de Don Carles. Y no sabém ferho d'una manera més bonica, que fent veure als més obcecats com ha donat proves ara últimament el rey de serho de veres, com es digne dels pobles que te de governar... Y els cors carlins s'alegraran d'aquesta nova demostració de que els seus amors y ls seus ideals y la seva llealtat no son estérils.

Fa dos anys que nasqué la Solidaritat. Nasqué casi repentament. Recels contra d'ella n'hi hagueren molts. Si molts catòlics, si alguns carlins catalans varen créurela absurda y dolenta, jutjant per les apariencies d'unió ab atéus ¿es extrany que alguns carlins castellans vagin no entendrela? ¿Hauria sigut extrany que Don Carles, devant d'una cosa que no te parió, d'una cosa tan insólita en tota la Historia política del Tradicionalisme; d'una cosa fosca y dubitable; fora extrany que Don Carles l'hagués interpretada malament y fins que l'hagués combatuda?

Don Carles, no obstant, com á rey prudentíssim, va enterarse. Escoltá les observacions del antissolidaris; escoltá les comissions de solidaris que contradiren als primers; escoltá opinións particulars de la gent que val; pesá arguments y ventatjes; y com á resultat, deixá que'l poble carlí catalá contribuís á la Solidaritat Catalana, que demá pot ésser Solidaritat nacional, felicitant als nostres diputats, exposantse—fixeuse be ab el patriotisme de Don Carles—á que'ls governs hagin d'atendre per forsa als solidaris y apartarse aixís éll definitivament del triomf personal, veyent ab joia el despertar hermós de Catalunya y units els

seus fidels carlins, circumstancialment, ab republicans y catalanistes, en bé de la patria.

Don Carles, al consentir que formessim part de la Solidaritat, al aconcellarse en gent patriota y imparcial, al compendre una cosa tant fosca pels qui no son catalans, al preferir el triomf de Catalunya sense Ell, que no pas el seu propi triomf, ha donat proves de ser un rey patriota, un ver rey representatiu, un rey que sab atemperarse á les circumstancies més diverses dels seus pobles.

El poble carlí de Catalunya ho ha entés aixís, y perxó, responent á n'aquesta actitud hermosíssima del monarca que regna en son cór, ha emprés aquesta activa propaganda que es escoltada serenament pels bons catalans, desfetes les boires que la mala fe havia acoblat al entorn de la figura venerable del Abanderat, al entorn del Programa Tradicional, que un dia feu á Catalunya rica y plena, que un dia posá á les mans d'Espanya el ceptre mundial.

Y perxó LA BANDERA REGIONAL ha volgut festejar aquesta diada recordant aquestes bones qualitats del Rey que governa y no regna; que regna, sí, en nostres cors. Y imitant la demanda de Salomó, avuy no demaném á Deu per Ell ni salut ni riquesa ni dominis ni fama, sinó aquella sabiesa necessària pera fer felissos els pobles, aquella sabiesa de coneixer els pobles que ja té, y que'l bon Deu li conservarà y augmentará pera profit d'Espanya y auriola futura de son nom august...

REBEC.

A nostre Capdill

¡Quántes festes, oh R... nostre, quantes festes heu passat lluny de vostra Patria aimada, dins vostre Palau tancat?

Vulga, avuy, au encisera portarvos dolços recorts del gran amor que'ls carlistes guardan per Vos dins dels cors.

El vostre noble caràcter, may per l'error fou vensut; vostre ideal es la Patria; la Fe ha sigut vostre escut.

Heu conservat alta y pura devant vostres batallóns, la Bandera inmaculada de les santes tradicions.

Sou Vos, per vostra enteresa, l'amor dels nostres amors, y haveu guardat sense màcula de nostra Historia els tresors.

Y quan soni la trompeta, no hem de faltari pas, no, al seu lloch, els voluntaris de la santa Tradició.

LLUIS BOSCH.

Don Carles y la revolució

En cap nació com á Espanya han topat ab una resistència tant fera, tant indómata, tant implacable, aquelles idees disolvents y perturbadores que, proclamades per la revolució francesa, han

anat poch á poch apoderantse del régim y govern dels Estats, francament unes vegades, ab tota la nuesa de les seves negacions capitals en l'ordre religiós, disfressades altres y encobertes hipòcritament ab la semblansa d'un conservadorisme timorat pró sempre inspirades en els principis del naturalisme polítich condemnat per la Iglesia.

Tant ho ha sigut y ho continua essent de forta y empenyada aquesta resistència, que no pot pas dirse encara, ni's podrá dir may, si Deu ho vol, que aquestes idees hagin triomfat á Espanya de una manera definitiva.

Be es cert que aquella mateixa fera revolució naria que al comens del darrer ters del segle passat era foragitada de les altures del poder, tingué proutrassa pera entornarsen al seu setial cobrintse ab pell d'ovella pera enganyar mansos; mes per aixó precisament dihém que no ha triomfat; perque no pot dirse que triomfi qui's veu privat de mostrar clar y á la llum del sol lo qu'és y ahont vá.

Y aixís aquesta fera, coberta ab pell d'ovella, prova de satisfacer els seus instints condemnat y s'atreveix traïdorament, d'amagat, á treurer les urpes pera clavarles al cor de lo que més aborreix, ha de recular tot seguit les seves gares afilades devant de quelcom que l'espanta y no la deixa de petja, y ha de contenir els seus bramuls sinistres estrefent y amagant la seva feresa ab un belar esquifit, manso, femellench...

Es la revolució acobardida que ab malvada hipocresia ha prés apariencies de mansuetut pera assolir els cims del poder, y allá s'aguanta, dominant l'impuls dels seus instints destructors, sense valor pera llensarse sobtadament á la escomesa perque sab que toparia ab una forsa superior que havia de atuir-la.

¿Y quina es aquesta forsa potent que aixís ha acorralat á Espanya á la revolució y's manté encara viva ab tota la plenitud de les seves energies, per llensarse un dia contra d'ella y donarli el cop definitiu?

Prou clara y definida ha sigut á Espanya la lluyta entre la tradició cristiana y la revolució materialista y atea pera que tothom, els uns y els altres, puguin respondrer á la una aquesta pregunta.

Deu sab ahont seriem á hores d'ara si l'avinduga formidable de la revolució no s'hagués topat ab la muralla incommovible de la Causa Tradicionalista.

Y en aquesta lluyta, en aquesta resistència que segueix y seguirá y ab la qual, si no s'ha obtingut encara el triomf absolut de la veritat y de la justicia, s'ha conseguit l'encadenament de la revolució que amenassava destruir tot lo més sant y sagrat, s'hi destaca en primer terme la figura del August Capdill Don Carles de Borbón.

Ell ha representat sempre y en tota ocasió la fermesa de la noble, de la santa intransigència, mantenint en tota sa puresa, en tota sa absoluta integritat els sagrats principis que informen el credo de la Causa Tradicionalista.

La energia y la enteresa del seu caràcter, prou fort per no doblegarse ni servir á altres imposicions ni dictats que als de les seves conviccions profundament arrelades, ha contingut fins ara á Espanya el pas destructor de la revolució y continúa essent l'únich enemich positivament temible d'aquesta y la única forsa prou potent pera acabar un dia ab ella; donchs l'esfors y l'heroisme de tots els que han lluytat y lluyten per la Causa de la Tradició, hauria sigut perdut, desorientat, estéril si no hagués trovat un capdill d'ánima prou gran y generosa pera despreciar les ofrenes de la revolució y sacrificar els esplendors y la pompa de llochs preeminents, á la integritat y puresa d'un programa simbolisat en el lema de aquella Bandera que tant alta ha

sostingut y sosté l'August desterrat de Venecia.

Pensin tots els catòlics en lo que fora á España de la Iglesia y de totes les institucions fonamentals del ordre social sense aquesta intransigència y aquesta enteresa de Don Carles. Mirin lo que passa á Fransa y pensin que aquí, segurament, hauríem arribat molt més enllà

Pénsinhi especialment aquests catòlics retrets, timorats, que no més se recorden de Don Carles y dels carlins quan la fera ensenya les urpes.

Y si no ho son de conveniència, sino de cor, un díctat imperatiu de la seva consciència els senyalará el lloch que'ls hi pertoca y'ls farà mirar á Venecia ab un agrahiment profund pel passat y una esperança única, ferma pel pervenir.

J. P.

Solemnes Funcions

ab que'l Senyor Quesfe Regional y les Entitats Carlístes de Barcelona celebrarán la

FESTA ONOMÁSTICA

de

Don Carles de Borbón

Dia 3 de Novembre

A les 8 del matí:

Comunió General

en la Parroquial de Ntra. Sra. de *Betlém*, ab plàtica preparatoria pel Rnt. Dr. D. Ramón Garriga.

A les 10:

Ofici solemne

ab música y chor, en la mateixa iglesia parroquial. Ocupará la sagrada càtedra el Rnt. Doctor D. Pere Lisbona.

A les 12:

Repartiment de Bonos

En el local del Circol Tradicionalista de la Virreyña, les Dames de la Secció de Beneficència de Ntra Sra. de Montserrat, repartirán als pobres bonos de pá, carn y arrós.

A les 9 del vespre:

Concert intim

en el qual poden concorrihi tots els socis.

Dia 4 de Novembre

GRAN TEATRE PRINCIPAL

Vetllada artístich - literaria

PROGRAMA

Primera part

1. *Marxa de D. Carles..* ORQUESTA.
2. *Anyorances*, (composició poética). LEOPOLD NEGRE.
3. *La Santa Espina*, (sardana). ORQUESTA.
4. *Esperança*, (poesia). J. ROCA.
5. *La presó de Lleyda*, (motiu). ORQUESTA.
6. *Discurs*, pel eloqüentíssim orador tradicionalista Don Rafel Diaz Aguado Salaberry.
7. *Himne*. CHORS Y ORQUESTA.

Segona part

1. Quadro lirich en un acte:

LES ROSELLES

2. Qüento lirich d'espectacle, en dos actes:

JOAN DEL OS

3. *Marxa de D. Carles..* ORQUESTA.

A les vuit y mitja en punt

HIMNO

(Fragment del que's cantarà al Teatre Principal)

LLETRA D'EN JOAN M.ª ROMA.

MÚSICA D'EN J. M. V.

I

El Caudillo, soldados, nos llama.
Ya se oye el sonar del clarín.
El valor nuestros pechos inflama.
Seguiremos la lucha hasta el fin.
Si en honor de la Patria es forzoso
nuestra sangre y la vida ofrecer,
no hay carlista español que, gozoso,
no se lance á morir ó á vencer.

Tatari-tatari-tatari-tatari,
jamás en mi pecho el espanto senti.
Tataré-tataré-tataré-tataré,
dichoso es morir por la Patria y la Fe.

II

Aclamando á la santa Bandera
y al compás del guerrero tambor
y en sus hombros el arma certera,
va el soldado con firme valor.

No le asusta el fragor del combate
ni le arredra la voz del cañón,
ni la bala enemiga le abate,
ni en su pecho anidó la traición.

Alerta, soldados,
de frente marchad.
Se acerca la lucha,
alientos cobrad.

Del Rey es el brazo, el alma es de Dios;
de España es la vida.

¡De nuestro Caudillo corramos en pos!

(Segueixen IV cants.)

CRÒNICA

Desde Canet.—Per Breu expedit a Roma, s'ha concedit que siga canònicament coronada la miraculosa y venerada Imatge de Nostra Senyora de la Misericòrdia, Patrona de Canet y ses encontrades.

La Coronació tindrà lloch el pròxim dia 10 del més que som, ab assistència del Sr. Bisbe de Girona y altres Bisbes. Promet esser un succés memorable, y pera que ho sigui, treballen ab fervor y entusiasme el Patronat y la Junta d'Administració del Santuari, qui han obert una subscripció pera sufragar els gastos de la festa.

Agrupació Escolar Tradicionalista.—El dissapte quedá constituída aquesta Agrupació en el Circol Tradicionalista. El seu objecte serà fer propaganda de nostres ideals, fomentar la nostra premsa, disertar sobre punts concrets del nostre programa en mitins y conferencies, donar a coneixer y propagar els salvadors principis de nostra Comunió.

Aquesta Agrupació, encara que serà una secció de la Joventut Carlista, tindrà ampla autonomia pera desenrotllar totes aquelles iniciatives que tendeixin al bé y prosperitat de la Causa que's defensa. D'ella se'n esperen fruits abundosos, puig conta ja l'Agrupació,

apenes nascuda, ab un centenar de socis, tots decidits y animats de la voluntat més ferma y d'un ver entusiasme.

La Junta quedá constituída en la següent forma:

Presidents honoraris: don Miquel Junyent y don Marian Bordas.

President efectiu: don Manel Puigrefagut, de la Facultat de Dret.

Vispresident: don Domingo Darnaude, de l'Escola d'Enginyers.

Secretari: don Lluís Samaranch, de la Facultat de Medecina.

Sembla que a lo que primer dedicarà els seus esforços la citada Agrupació serà a obrir una sèrie de conferencies de controversia, a fi de crear un floret d'oradors que demá puguin escampar arreu de Catalunya les doctrines del Tradicionalisme, tant desconegudes dels partits que's diuen lliberals, qui sembla que vulguin monopolisar la llibertat com si fora d'ells ja no hi hagués ni llibertat, ni democràcia, ni defensors del poble y de la classe obrera.

Felicitemse de la creació d'aquesta Agrupació Escolar Tradicionalista.

Y felicitem, també, als qui componen la Junta, qui sabrán demostrar l'acert qu'hem tingut en nomenarlos.

La Solidaritat al Congrés.—En el debat sobre'l projecte d'Administració local, han fet sentir la veu, eloqüentment, les quatre ben dibuixades tendències que integren el bloc solidari.

En Salaberry parlá en nom del partit carlí, ab aplauso unánim de tots els solidaris; després en Suñol, en nom dels nacionalistes republicans; més tart en Junoy, en nom del partit republicà, y últimament en Cambó, en representació dels regionalistes.

Pera demostrar la bondad, la eficacia de la Solidaritat, farém constar únicament una cosa, que no deu passar desapercibuda a cap bon observador: la de que'ls enemichs de la Solidaritat Catalana, al jutjar els quatre discursos dels quatre oradors, representants de quatre tendències diverses, no han pogut, per més que espremessin el magí, trobarhi cap contradicció manifesta, judicis que's donéssiu de patacades l'un a l'altre; sino una absoluta coincidència en lo fonamental, una absoluta concordancia d'anatemes contra un projecte que, ab apariencies de descentralisació, acabaria, mirat en conjunt, ab la poca llibertat de que gosen els municipis.

Aquesta es una proba evidentíssima de que la Solidaritat es una forsa, no obstant ésser una conglomeració de partits distints, y fins oposats en determinades coses.

Si'l seny, si la bona rectitut d'intenció perdura entre tots els prohoms de la Solidaritat, no hi ha pas dubte que la Causa solidaria pot donar molt que fer als governs y fermarlos curt si no fan bondat de la bona.

Y ara una advertència y un prech als diputats solidaris.

Acabada que sia la discussió del projecte d'Administració local, ¿no seria hora ja que intentessin quelecom pera lograr la derogació de la Lley de Jurisdiccions?

Don Carlos de Borbon

Toullot

Y no'm queixo pas perquè haigi jo caigut a la ratera, ni m'espanta l'estar subjecte a un procés que se m'está seguint, del qual haig de sortir net com una patena; pero es que, encara que jo no haig de delinquir, es la Lley de Jurisdiccions com una lley d'excepció contra Catalunya, y la dignitat dels catalans se sentirá ofesa mentres aquesta lley subsisteixi.

Pensin tho aixó, els diputats solidaris.

G.

Competidor de "Don Juan"

A la Srta. Pepita Carbonell

Me amenazas con reñir
si no te digo quién soy;
si tú me quieres oír,
yo te lo voy á decir
en pocas palabras hoy.

Escucha Pepita, pues
y alerta el oído pon,
que si prestas atención,
de estas líneas á través
vas ha ver mi corazón.

Por donde quiera que fui,
conforme á razón obré;
á la virtud me acogí,
la justicia respeté
y á las mujeres sufrí.

Del error abominé;
al menguado aborrecí;
á los buenos admiré,
de los necios me burlé
y sus sandeces reí.

Cuantas veces recité
donde quiera que asistí,
simpatías recogí
y un corazón conquisté
cada verso que escribí.

Yo á las escuelas entré;
yo á los Centros me subí;
yo los claustros saludé
y en todas partes dejé
memoria grata de mí.

Ni reconcí al malvado,
ni hubo ocasión ni lugar
donde le haya respetado;
ni en distinguir me he parado
si fué clérigo ó seglar.

A quien quise, prediqué,
con quien quise, discutí
y siempre consideré,
que pudo enseñarme á mí
aquel á quien yo escuché.

Luchar siempre prometí
por lo que yo más amé:
la Tradición y la Fe.
De mi Rey soldado fui,
siempre al Rey defenderé.

A esto audaz se arrojé
el que ha escrito este papel;
esto es cuanto conseguí
y lo que él aquí escribió,
firmado queda por él.

ANTONIO NAVARRO Y SELLÉS.

La "Bona Prempsa" á Girona

No hi ha dupte, está en la conciencia de tothom, qu'es avuy dia la prempsa l'arma més apropósit per combatre als enemichs de la Religió católica y també del Carlisme. D'ella s'han valgut els nostres adversaris pera descristianizar el poble, per qui les doctrines exposades en el periódich son articles de fe; y d'ella ens hem de valdre també'ls católichs per fer reviurer l'esperit cristiá, esmortuit y casi aniquilat per la prempsa impia que per tot arreu campeija ab el major desenfado.

Convensuts d'aquesta veritat, uns quants entusiastes católichs gironins, fent no petits sacrificis, posaren en práctica lo que casi en cap altre lloch han fet encara els católichs: crear una entitat encarregada de fomentar á Girona la prempsa católica, fent que aquesta fos anunciada pels carrers y demés llochs públichs hont hi hagués concurrencia.

Al seu sosteniment y progressiu desenrotlló contribuïen els estudiants, ja suscribintse ells mateixos, ja treballant pera que les persones d'ells conegudes compressin solament periódichs católichs. Els bons resultats que comensava á donar eran de tothom coneguts, no amagantse de manifestarho aixís el repartidor de la prempsa impia y sectaria que comensava á sentir els efectes de la nostra propaganda.

Y natural, els iniciadors de tal idea, se sentien satisfets y disposats á més grans sacrificis si aquests se fessin necessaris, pera propagar la sana doctrina. Però, en veritat que aquesta propaganda ha topat ab un grandió obstacle. El senyor Bisbe, á instancies reiterades d'un sol catedràtich, segóms m'ha dit un company seu, catedràtich també, ha prohibit als estudiants la lectura de tota mena de periódichs, dificultant, casi aniquilant, ab tal disposició, la propaganda de la Bona Prempsa á Girona, ja que en ella tan efiscament hi contribuïen els estudiants.

Per més que reflexiono sobre la materia, no sé donar al cas una explicació satisfactoria. Jo no m'explico com un catedràtich ha pogat fer bala rasa á la prempsa tradicionalista y comet, ó ha comés per altra part, la imprudencia d'enlayrar fins á les estrelles als católichs alfonsins, com si'l catolicisme d'aquests fos més pur y recomenable que'l dels tradicionalistes. El tiro s'ha vist prou á qui anava dirigit.

Y aquesta prohibició, en completa oposició á altres de diferents Prelats, que han manifestat prou clarament la conveniencia y la necessitat de que fos escampada y llegida la bona prempsa, fins pels mateixos eclesiástichs, posa als estudiants en la impossibilitat de practicar en les lluites periodístiques, tant necessaries avuy dia y que tant bons resultats donen

Ademés, ens ve als llavis una curiosa pregunta: si's fessin extensives á totes les diócessis aquestes prohibicions ¿ab quin dret els Prelats ens cridaríen, com han fet, á concorre á les Asamblees de la Bona Prempsa, á fi de combatre als enemichs que de la ploma's serveixen pera escampar l'error? ¿De modo que'ls Prelats ens omplirien de benediccions en les Assamblees, y per l'altra banda ens treurien á cops d'escombra de casa seva?

Afortunadament, no son els ilustres Prelats espanyols de la fusta del aludit catedràtich de Girona. Y posat á fer, podria haver posat un apéndis á les citades disposicions: obligar á tots els estudiants á llegir «El Nuevo Mundo», fent catolicisme y alfonsisme á la vegada...

A. N. y S.

La veritat abans que tot

Es molt generalizat, per més que no sigui sempre recomenable, el fet de que se procura alabar y posar més anlayre lo nostre, donar més importancia á les idees que un professa, fer ressaltar els actes dels correligionaris, etzetera, etz.

Mes totes les coses tenen el seu limit prudencial. No's poden arriar á sentir certes barbaritats. Moltes voltes voldria no veurehi per no agafar enrabiades llegint mentides més grosses que'l Palau d'Orient. Me venen ganas de taparme les orelles, fetes malbé, quan son receptor de certs comentaris que, més que comentaris, son faules; en fi, molts cops preferiria estar als *llims*, perque aquí, com que no's té ni pena ni gloria, no's deuen pendre la molestia de mirar si'ns fan combregar ab rodas de molí, com ho procuran alguns d'aquest mon. Allí no tindria oportunitat de passar la vista per alguns diaris que surten en aquesta terra y que escampan mentides per tot arreu; no ha guera tingut ocasió de veurer las exageracions que s'han fet ab motiu de la vinguda de don Alfons á la nostre ciutat; exageracions ridicules, com la que feyen constar alguns diaris al dir que voltavan el cotxe reyal 500 estudiants, quan no arribaven á mitja dotzena, contanthi els de totes las facultats, incluyenthi els del Institut y Escoles especials.

Jo suposo que aquests redactors de diaris *imparcials*, portan uns *lentes* que deuen tenir una potencia multiplicadora extraordinaria, per quin motiu els hi demano un favor qu'els hi agrairé tota la vida: que'm diguin ahont y com han posehit aquests vidres que donen tan bon resultat, puig ab la manera qu'escriuen sembla que ho creguin y n'estiguin convensuts. Quan ho sápigam, encara que m'hagi d'empenyar la camisa, procuraré adquirirne uns Y me'ls posaré pera mirarme als redactors dels diaris que jo sé, y aixís els veuré les orelles tal com haurien de tenirles: llargues, llargues com se'ls hi suposa per lo que diuen y per les butllofes que hi claven.

TOMÁS CARRERA.

¡Aixís, aixís, Carlíns!

Si seguim ab fermesa y sens desmay el camí emprés, es segur arribar á terme. N'es tant de segur, que si actualment, moventnos una mica ja obtenim èxits y triomfs del tot inesperats, quan despleguem totes nostres forces y demostrém devant de tota Espanya que som els més forts, els únichs redemptors, nosaltres els més vexats y calumniats per la prempsa liberal, que ha dut á nostra aymada Patria á la desgracia y á la miseria; llavors, repeteixo, ¿quí seria el qui'ns barraria'l pas si anessim decidits y forts á fer á la nostra Patria sana y salva?

Pro aixó ha d'esser quan haguem predicat á totes parts la veritat excelsa de nostre credo; quan la veu dels campions s'hagi fet sentir á tot arreu, quan la llevor dels nostres principis siga feconda en fruits, quan nosaltres, en una paraula, treballém de fort y de ferm en favor de nostra estimada causa.

No hi ha obra humana sense el seu treball corresponent.

Avuy tenim molt de terreny abonat, y sols falta que nosaltres el treballém ab fé, ab constancia. Tenim la Solidaritat, d'alguns encara poch compresa, que demana la nostra cooperació y per medi d'ella, com hem vist, podém arribar á l'ànima del poble.

Acostemnos al poble, que té prevenció envers nosaltres; y aquesta prevenció hém de procurar esfumarla y esvahirla complertament. Aném nosaltres á buscar al poble, facilitant que'l poble vingui á nosaltres.

Estimém tant á nostra Causa el carlins de veres, que ben palesament ho veyém que'ns omplen d'alegría el cor y'l pit d'entussiasme les manifestacions externes de Carlisme y'ls actes de propaganda com l'excursió al Tibidabo per la festa de Sant Jaume, la festa á Montserrat, l'Aplech á la ermita de Butsenit, el mitin de Sant Andreu, en quals actes, he assistit personalment. Se desfeya la meua ánima, profundament carlista, al veure l'entussiasme espontani dels adormits, que semblava havien fugit de nosaltres.

Avant, carlins, avant! Hem comensat ja la campanya y es precis acabar-la, fent que'ls resultats y'ls fruits siguin esplendorosos. ¿Com? Lluitant sempre. Seguint, sens mirar lo que diuen els contraris, el nostre camí, que si empreném la verdadera ruta, el de la constant propaganda, ja sigui per medi de la ploma, ja del exemple, ja de la paraula, lluytarém, es veritat y haurém de vencer molts obstacles, pero á la fi vencerém.

MANEL CARTAGINÉS.

¡Quants n'hi há!

Digam ase, digam tonto,
digam burro presumit,
ó pedás, ó bé cul d'olla,
ó be cap de pom de llit;
rés me fá, rés m'espatarra
ni m'enfada, ni m fá rés:
lo que busco es la pagueta,
la pagueta y no rés més.

Digam sabí, digam necí,
digam bó, dígam dimoni,
dígam mico, dígam perro,
dígam porch de Sant Antoni;
rés m'altera ni m trastorna,
ni m'afecta, ni m fá rés;
lo que busco es la pagueta,
la pagueta y no rés més.

Digam tot alló que vulgas,
que sóch lleig de neixement;
dígam fiero, dígam manso,
dígam home de talent;
jo serveixo á aquell que'm paga
y aixó sol fá prou el pés:
lo que busco es la pagueta,
la pagueta y no rés més.

¡Quants polítichs trobaria
que d'aquest modo son fets,
que no'ls afecta cap cosa,
com si fossin uns ximplets;
que rés els fá tornar rojos,
ni'ls fá pas vergonya rés,
puig... sòls buscan la pagueta,
la pagueta y no rés més!

M. ROGER DE LLURIA.

A "un respectable senyor"

Hi hagué un senyor, á qui'l Director de LA BANDERA ja li clavá una bona pallissa, que, enfadantse ab els carlins perque feyen propaganda carlina, els digué:—Valdria més que fessiu catòlics, com digué D. Carles.

El bon senyor no sab que Don Carles. referintse als sacerdots, digué que «si feyen catòlics, la bona llógica'ls faria carlins.» Y no'ns ho digué als qui portém calces per sobre.

Si tant li agrada retreure paraules de Don Carles, escolti aquestes: «Se puede ser católico sin ser carlista; pero no se puede ser carlista sin ser católico.»

Y aquest bon senyor, al dir, com digué, carli-

catòlich, digué un disbarat, perque aquestes paraules, dites aixís, pressuposen que pot haverhi un carli que no sigui catòlich. Aixó no pot cabre sino en un cap de carbassa com el del «respectable señor.»

Ademés, si massa'm fa dir, li diré que, nosaltres, fent carlins, simplifiquém la feyna: els fem carlins y catòlics á la vegada.

Y sobre tot, fent carlins, sabém que fem catòlics... sense careta y sense hipocresia.

Com alguns que jo en conech.

Y el «respectable senyor» també en coneix un, que'l té .. á toch de camisa.

Y buenas noches.

UN ESTUDIANT DE CALAFELL.

Inconseqüències del "Brusi"

Que'l pobre *Brusi* está desconsolat, á pesar de que l'hauria d'haver fet entrar en calor l'entussiasme ab que s'enteraria d'aquells *immensos gentios ovacionando al rey*, no cal pas dubtarne; proba ben manifesta ho es l'article titolat «Realeza» del dissapte passat, escrit per un articulista molt respectable per la seva dignitat, y veritablement d'altura; consti que no ho dich sols per la llargada de la seva olímpica persona.

Créguin que n'hi havia per llogar cadires; perque després d'havernos regalat prop d'una setmana diariament ab *estruendosas y espontáneas (?) ovaciones tributadas al joven monarca*; després d'havernos manifestat el govern que l'anada de don Alfons á Catalunya havia resultat un *viaje triunfal*, ens escriu el notable articulista una sèrie de consideracions al comensar son article, pera demostrarnos que avuy els Reys, gracies á la Revolució, havien perdut dels seus súbdits *todo el respeto y honor debidos á la realeza*.

Poden presumir l'extranyesa gran que s'apoderará de mi al llegir semblant judici que contrastaba palesament ab les manifestacions de «respeto y cariño» dels dies anteriors; lo que m'obliga maquinalment á pronunciar la *fatídica* frase: ¡adiós, ovacions!

Y lo que més causa extranyesa es que l'articulista, qui, de pas siga dit, es del morro fort, metafòricament parlant, no les arremeti contra'ls poch respectuosos súbdits, sino contra la nostra Corporació Municipal pel *grave* delictede no fer el joch den Maura, no assistint corporativament á la arribada de don Alfons á Barcelona.

Segurament que á vostés no'ls sorprendrá la *fatal* nova, com á mi tampoch, perque'ns farem càrrech de que essent elegida la nostra Corporació Municipal per aquells mateixos súbdits *que han perdido todo el respeto y honor debidos á la realeza*, no pot menys aquella que portar en sí'l pecat d'origen.

Lo que'ls extranyará es que persones de reconeguda ilustració, que's titllen de fermament catòliques y aymants del principi d'autoritat, rebutjant la Revolució que, segons ells y nosaltres, ha tendit á aniquilar-la, no refusessin al ensemps certes Institucions que á la [Revolució deuen sa vida, son desenrotllo y son fonament, y que's queixin de que aquelles no siguin ben rebudes y obsequiades y que fins arribi el seu fanatisme per elles á anatemisar al home religiós qui, repugnantli tot lo que pudi á lliberalisme, per més elevat qu'alló sigui, com á condempnat per l'Iglesia, se negui á prestar son concurs, ab un acte d'ostentació, á certes y determinades persones.

Y no es pas que's queixin ab rahó si es que'l poble y les corporacions que d'ell depenen no'ls

respecti la seva autoritat, perque si com molt bé diu l'Emm. Sr. Cardenal Casañas en sa magnífica Pastoral d'entrada, que les autoritats, ab el desenfré de llibertat que consenten, s'anulen á sí mateixes, ¿cóm farán creurer que'l poble, que la Corporació Municipal vé obligada á venerar y obsequiar á lo que no respón á una realitat vivent, potentia y positiva?

Llógica y conseqüència senyors conservadors, senyors del *Brusi*.

O ab la Constitució lliberal que fonamenta l'autoritat del rey solament en la sobirania del poble, y per lo tant que pot esser destruïda per aquest mateix, ó ab la Tradició Catòlich-monárquica que afirma l'autoritat del rey ab la roca granítica de l'autoritat divina y que'l respecte y veneració que's tributa al monarca temporal es fidel reflexe del que deu tributarse á la Majestat divina de la qual dimana aquella.

¿Estéu disposats, catòlics conservadors, á seguir lo que la llógica reclama y l'experiencia ensenya?

P. Y SERRA.

Pels qui foren

Com arpes solitaries que'l vent polsa,
Jemeixen els xiprés del cementir.

Liur cantadeta es dolça

Per l'orfe, per la mare,

Pel vell qu's vol morir...

—Veniuhi tots á l'ombra de'ls sepulcres—

Ens diuen melangiosos els xiprés.

Aqui les flors mes pulcres

Ses fulles han secades

Per no entendre's més.

Vosaltres infantons, purs com el lli,

Plorayres de la mort d'uns sers aymants,

Veniu al cementiri

Hont jahuen vostres pares,

¡Pregueu per son descans!

Oh mare, que'l fill ploras ab tendresa

Perque la mort dels braços te'l robá...

Flecta'ls genolls y resa

Pel teu amor, que hostatja

La tomba del fossá.

Vellet que tens la testa coronada

Per cerele tot clarós de blanchs cabells...

Aqui hi tenen estada

Tos fills y nets, en cendres.

¡Fes oració per ells!

Orém tots pels difunts que al mon floriren,

Tallém de sa tristor la fonda arrel. .

¡Preguem pels qui's moriren!

¡Si son al Pugatori,

¡Que volin cap al cel!

J. R. F.

Seminari de Solsona.

Diada de tots Sants.

Correspondencia

D. J. Raurell, Centellas: «Tossuts» se publicará.—
D. J. Sallent: Rebo lo seu y anirá. Si tothom tingúes tant bona voluntat com vosté, aniriam lluny.—
Un obrer de Cabrianas: L'Assamblea ó Federació de Joventuts, com vosté pot suposar, no pot celebrarse ó verificarse en tant curt temps; no obstant, jo insistiré en lo mateix.—
D. J. Sagrera: Una de aprofitable, se publicará.—
D. Carles Reus: Com que crech que la música que vosté diu es de pietat no crech que's pugui fer. La idea es bona.—
D. Joseph Sallent: Algunes de les seves indicacions, inmillorables, les posaré en práctica. Les postals, lo de la Bandera, tot seguit. Y moltes mercés de la pensada qu'ha tingut.—
Numa Leuján: No pot anar per estar el número dedicat a Don Carles.—
D. J. G. Seo de Urgell: Per correu haurá rebut carta.—
Filipo: Si trobém apoyo, li prometo treballar pera que torni a sortir la galeria de carlins ilustres, aumentada ab nous datos y nous personatges.—
D. S. B. P.: A primer d'any, si tenim temps y quartos, ho veurá vosté realitat.—
D. J. N. L. de Zaragoza: Como comprenderá V., seria esto de un trabajo improbo, y bastante he de trabajar para gannarme los garbanzos. Además, otros hay de más valía y de más conocimientos que yo, aunque no los haya de mayor buena voluntad. Aprovecharé algo de lo que V. propone.

Imp. F. Badia, Doctor Dou, 14.—Barcelona

¡¡ Viscaaa...!!